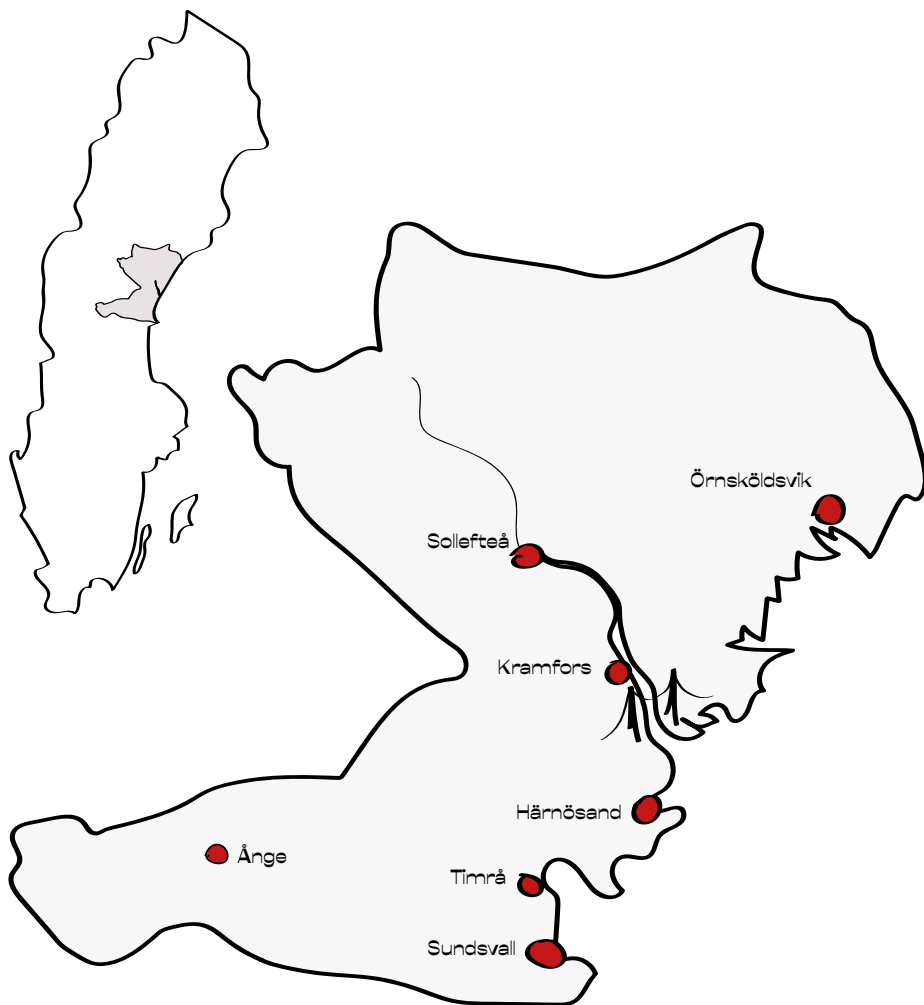

Triennalen

Kramfors konsthall

Västernorrland

Konstfrämjandet

Konstfrämjandet arbetar med uppdraget "konst för alla".

Vi ser konst som ett sätt att tänka om sig själv och samhället. Tillsammans med konstnärer, deltagare och våra medlemmar ger vi andra perspektiv på vår samtid. Vi producerar och sprider konst över hela Sverige, genom nya konstverk, utställningar, böcker och möten.

Konstfrämjandet är en partipolitiskt obunden organisation som finns i hela landet och består av olika medlemsorganisationer och distrikt. Distrikten ser olika ut, men förenas i ett starkt konst- och samhällsintresse. Medlemmarna är olika folkrörelser, t ex studie- och fackförbund, och andra intresseorganisationer.

Vi är övertygade om bildningens och konstens roll, och vill att alla ska ha tillgång till konst i ett jämlikt samhälle.

Konstfrämjandet Västernorrland är en ideell förening som arbetar för att tillgängliggöra samtidskonsten och stärka konsten och konstnärens roll i samhället.

Med samarbetet som utgångspunkt vill Konstfrämjandet Västernorrland belysa små och stora kulturaktörer, organisationer och initiativ som redan verkar i området och på så vis teckna en karta över ett mångsidigt konst- och kulturlandskap. Genom att verka uppsökande kan konsten bidra till att vidareutveckla förmågan att reflektera och tänka om samhället, var och en och tillsammans.

Distriktet Konstfrämjandet Västernorrland startades under 2021 och arbetar mobilt i hela regionen.

Den första triennalen i Västernorrland genomförs med stöd av Postkodstiftelsen och arrangeras av Konstfrämjandet Västernorrland i samarbete med Västernorrlands museum, Apotekshuset Konst och Kultur Sollefteå, Härnösands konsthall, Kramfors konsthall, Sundsvalls museum, Timrå kommun, Ånge konsthall, Örnsköldsviks museum och konsthall, Region Västernorrland.

Triennialen 2022

Dit vinden tar oss

Alla konstnärer som deltar i utställningen har anknytning till Västernorrland, vilket syns i många verk som har en tydlig regional prägel. Utställningens curator Björn Norberg har valt *Vind* som tema för Triennialen.

Det är en tematik som kan tolkas på många olika sätt. Vinden är en tydlig symbol för riktningar, både framåt och bakåt. Vi har medvind eller motvind och luft under vingarna. Konstnärerna har också använt sig av tematiken på olika sätt. Här finns både de mer bokstavliga tolkningarna och de som har använt tematiken på ett vidare sätt. Vindkraften är en omdiskuterad fråga i Västernorrland liksom på många andra ställen. Det är ett spørsmål som i sin tur handlar om vem som äger resurser och land och styr över arbetstillfällena och därmed vår framtid. Vindkraftsfrågan kan därmed kopplas till många andra frågor som renäring, friluftsliv, gruvindustri, samhällsekonomi och miljö.

På Triennialen visas 33 konstnärer som sprider ut sig i länets alla kommuner och konsthallar. De representerar en mängd olika röster och uttryck vilka tillsammans skapar en bild av samtidens diskussioner och den värld vi lever i. Säkert finns här också sådant som är oväntat och väcker nya diskussioner om vår tid, vår historia och vår framtid.

Medverkande konstnärer: Andreas Brännlund, Annikka Kronlid Arvidsson, Birgitta Ricklund, Cecilia Björk, Cecilia Hultman, Cecilia Ömalm, Christian Björgö, David Larsson, Elin Kristoffersson, Elin Maria Johansson, Elme Åmting-Sejå, Emilia Bergmark, Emma Löfström, Fredrik Nordin, Ida Rödén, Ina Palm, Ingvar Sjöberg, Jenny Berg, Jenny Lundgren, Josefine Östberg Olsson, Linda Lasson, Linnéa Therese Dimitriou, Lisa W Carlson, Margareta Klingberg, Maria Mäki, Maria Sundström, Mats Adelman, Max Book, Nina Svensson, Oscar Kaleva Karlsson, Sonia Hedstrand, Ulla-Carin Winter, Ylva Westerlund.

Dit vinden tar oss

Curatoriell tematik 2022

Tema för Triennalen 2022 är vinden, ett fenomen som alla kan relatera till. Vinden går att läsa in bokstavligt och användas symboliskt på många olika sätt. Vi befinner oss i medvind och motvind, vi söker luft under vingarna, vinden är isande och bitande, det blåser upp till storm, ett mindre bakslag är likt en svag bris i jämförelse med den stora katastrofen, och vi väntar på att vinden ska vända och på förändringsvindar.

I samhällsdebatten är de bildliga betydelserna mindre intressanta. Vinden är central för en av de frågor som engagerar många i Västernorrland – vindkraften. En fråga som till att börja med verkar ganska enkel men som bär med sig något större, vilket förklarar varför den blivit så viktig.

Motståndet mot vindkraften kan för en utomstående verka konstigt med tanke på möjligheten att minska beroendet av rysk gas och olja och vore det inte en utmärkt idé om vi kunde ersätta alla fossila energikällor med förnyelsebara? Allt detta är alla med på, men parkerna byggs av tillresta montörer och tekniker, driften kräver just ingen arbetskraft och den el som de genererar skickas till industrier långt bort. För Västernorrlands del återstår en negativ naturpåverkan, inskränkningar i hur man kan röra sig i skogarna, förlorade vyer och en negativ påverkan på en redan ansatt rennäring. Mönstret känns igen från gruvindustrin, skogsindustrin och vattenkraftverken i norra Sverige. Pengar och arbetstillfällen hamnar någon annanstans och kvar i norr finns mest nackdelar. Frågan är vad kan dessa vindkraftsparker ge regionen tillbaka?

Vindkraften är alltså en fråga om resurser, om vem som äger och använder dem. Det är en fråga som rör tystnad, natur, hållbarhet, miljö men även resursfördelning mellan stad och landsbygd, norr och söder och i sin förlängning blir det också en fråga om fördelningen mellan inland och kustland. Det bidrar till att vindkraftsfrågan blir så viktig.

Vindkraftens historia är lång och kan räknas tillbaka till då man för 6 000 år sedan började använda segel till båtar. Tekniken användes ända fram till dess att ångbåtar sattes i trafik i mitten av 1800-talet. Då sjöfarten var starkt vind- och väderberoende finns det många uttryck och liknelser kopplade till vinden som lever kvar än i dag och som vi starkt kan relatera till. Ett ordspråk jag gissar har sitt ursprung i sjöfarten löd ”det finns inga goda vindar för den som inte har bestämt sitt mål”. Det är säkert en god tanke. I och för sig kan det vara bra att ibland låta sig drivas lite vind för våg eftersom det sättet att ta sig fram i livet skapar många nya erfarenheter. Samtidigt måste det finnas en övergripande vision om vart vi är på väg.

Var kan vi hitta den i Västernorrland med sina många olika identiteter? Inlandets skogar, de samiska markerna, höga kustens dramatik, fisket kring kusten, sjöfarten med handel och industrier i de stora kuststäderna och järnvägen, broarna och vägarnas kommunikationer i landets mitt.

Med den klimatkris som kryper allt närmare blir intresset för vindkraften och andra förnyelsebara källor allt större. Utvecklingen pekar mot en återgång till vinden, vattnet och solen - de fossila bränslena ser ut att hamna inom en sorglig historisk parentes framför allt kopplat till 1900-talet. Trenden om en återgång till det ursprungliga är stark på många håll och inte minst synligt inom konstområdet där intresset för det av handen skapade och traditionella tekniker vuxit starkt under det senaste decenniet. Det finns samtidigt ett allt större intresse för landsbygden och mindre orter utanför storstäderna. Framtiden för Västernorrland borde alltså kunna bli allt ljusare.

Tematiken för Triennalen är därför Vinden då den starkt kan kopplas till den pågående samhällsdebatten, och i sin tur till utvecklingen i Västernorrland och Norrland i stort. Det skapar inom ramen för en triennial stora möjligheter för konstnärliga tolkningar och gestaltningar. Tillsammans blir dessa en vind som drar över grantopparna i norr, söder, inland och kustland. En vind som känns av överallt. En vind som bär med sig ett budskap om en ny tid och om möjligheter. Den ger våra ryggar stöd och blåser liv. Det är en vind som är luften vi andas och som fyller

lungorna på trumpetaren som den där dagen 1931 blåste ”eldupphör”. Det är en vind som berättar om de uppoffringarna som gjorts på vägen mot det samhälle vi lever idag.

Nu arrangeras den första triennalen i Västernorrland och i konceptet finns ett inbyggt löfte om fortsatta stora konstsatningar vart tredje år i regionen. Det väcker förhoppningar om en förändring, ett framåtblickande kulturliv som utvecklas och riktar blickarna ut i världen - samtidigt som blickarna riktas tillbaka mot Västernorrland. Som en början på en sådan utveckling kan vinden fungera som en väldigt bra utgångspunkt. Vi sätter upp ett finger i luften för att känna efter varåt det blåser. Men innan vi gör det bör vi kanske fråga oss: vart vill vi? Triennalen ger inget tydligt eller enkelt svar på den frågan, men konsten kan visa riktningen.

Tillsammans med konstnärer som bor, har bott eller har en annan anknytning till regionen, har jag som curator och alla andra inblandade i projektet fått möjligheten att blicka bakåt i historien, leta i ursprunget, följa rörelser i dåtid och nutid. Nu hoppas vi att alla som besöker utställningen börjar skönja den plats dit vi vill ta oss, förstå de vindar som blåser, vilka som leder oss dit och vilka som motar oss bakåt.

-Björn Norberg, 2022

Kramfors konsthall

David Larsson

Linnéa Therese Dimitriou

Oscar Kaleva Karlsson

David Larsson

David Larsson arbetar med långsiktiga konstnärliga undersökningar som presenteras som installationer och utställningar. I flera verk har fotografi haft en central roll men objekt, skulptur och installation är lika viktiga komponenter Larssons konstnärliga arbete. Larsson gestaltar frågor kring skeenden i samhället med ett särskilt intresse kring hur föreställningar om modernitet både skapas och skapas av vår relation till landskapet och användning av naturresurser. År 2012 reste han längs Ångermanälven och fotograferade sjöar, kraftstationer, dammar, ställverk, forsar och vattenmagasin. Platserna han letade upp fanns utmärkta på en karta i hans pappas föräldrahem med överskriften Schematisk bild av Ångermanälven. Bildmaterialet blev senare stommen till verket med samma titel som kartan.

Projektet är en berättelse om Ångermanälvens och Västernorrlands historia lika mycket som om utvecklingen av Sverige under 1900-talet. David Larssons farfar började som pinnpojke på det lokala vattenkraftsbygget och fortsatte sen arbeta sig upp inom företaget. Han följde med från det ena kraftverksbygget till det andra. Farmor var småskolelärare och hon följde med och arbetade i skolorna i de temporära kraftverksbyar som byggdes upp kring byggarbetsplatserna.

Vattenkraften kan ses som en parallell till debatten om vindkraft. Det finns likheter och skillnader men i grund och botten är det en fråga om vilken rätt vi som människor och samhälle har att använda naturen för våra egna syften. Det som sällan nämns är hur vindkraften och vattenkraften hänger ihop. För att vindkraften ska vara användbar behövs så kallad reglerkraft, en elproduktion som man kan styra och finjustera för att balansera upp när till exempel vinden mojar. I Sverige består reglerkraften av vattenkraft. Vindkraften är med andra ord helt och hållet beroende av vattenkraften.

David Larsson är utbildad vid Kungl. Konsthögskolan 2007-2012. Han är född 1981 i Uppsala och bor i Stockholm. Under sin uppväxt besökte han regelbundet sin farmor och farfar i Sollefteå. Som konstnär har han återvänt till Sollefteå och Västernorrland för att arbeta med konstnärliga projekt.

SCHEMATISK BILD AV ÅNGERMANÄLVEN, 2012-2016, 2022
Installation, bord, kartor, stenar, fotografier, 2-kanalig video
samt en screentryckt "Schematisk bild av Ångermanälven"

Kramfors konsthall

Linnéa Therese Dimitriou

Linnéa Therese Dimitriou arbetar i olika material och tekniker. Hon intresserar sig för verklighet och fantasi, illusioner och perception. Med refererat till konsthistorien tar hon spjärn mot olika arketyper för att uttrycka och undersöka sina personliga och ibland även universella frågor.

I de verk hon visar på Triennalen har hon arbetat med vepor, flaggor och flätor som fångats i vinden. För Dimitriou handlar verken om förändring, om att ta strid, få luft och befästa revir. Flätan representerar ett feminint attribut och resultatet av en omsorgsfull handling. Flätan är ett sorts band mellan systrar eller en kedja mellan generationer. Installerade på stångar blir flätor som flaggor som satts i marken för att hävda ett territorium.

Linnéa Therese Dimitriou är född 1979 i Umeå. Hon har sedan några år tillbaka ett fritidshus i Kramfors och flyttar sommaren 2022 till Härnösand för att bli västernorrälänning på heltid.

CLAIM, (2022)
Metallrör, löshår, betong

(BATTLE OF THE AMAZONS:) LUFTGITARR/AIR GUITAR, (2022)
Oljemåleri på duk

(BATTLE OF THE AMAZONS:) GLIDTACKLING/GLIDE TACKLE, (2022)
Oljemåleri på duk

ONWARD, FASTER, STRONGER, BETTER, FORWARD, HARDER, (2022)
Kol på papper

ON POINT: LOVE LETTER, (2021)
Teckning monterad på trä

ON POINT: FOCUS, (2021)
Teckning monterad på trä

YOU WANTED GOLD, YOU WERE GIVEN STEEL, (2022)
Emaljfärg på glas

STRETCH, (2022)
Metall, skor, betong

Oscar Kaleva Karlsson

Sedan våren 2021 har Oscar Kaleva Karlsson tagit långa promenader längs kusten i Sälsten i Härnösands kommun. Han har plockat upp tusentals glasbitar i olika färger. De är nötta och polerade av havet, sanden och vinden som driver på vågorna. Glasbitarna kunde han senare foga samman till verket Stormens öga. Materialen är viktiga för Oscar Kaleva Karlsson. Han samlar på sig tyger och träbitar. Garn fogar han samman till en konkret bild i Moder Jord i full effekt, som för tankarna till KG Nilssons målningar. Målningen Gudrun kopplar via havet mot verket Stormens öga. Stormen Gudrun var en sällsynt kraftig storm i januari 2005.

Oscar Kaleva Karlsson är född i Kalmar. Han är utbildad på Göteborgs Konstskola och Kungliga Konsthögskolan och bor numera i Härnösand.

STORMENS ÖGA

Skulptur av upphittade glasbitar

MODER JORD I FULL EFFEKT

Garn

GUDRUN

Målning på MDF

I HUVUDET PÅ KLAS MEINE, (2022)

Ljudverk komponerat på kristallglas

Kramfors konsthall

triennialen.se